

«CALIA QUE TOT ES COMPLÍS»

per HANS URS VON BALTHASAR

En la seva aparició als deixebles reunits, Jesús en primer lloc els treu la por —creien veure un fantasma—, fent-los reconèixer la seva corporalitat de la manera més tangible possible: han de veure —les llagues a les mans i als peus—; han de palpar —per convèncer-se que no es tracta d'un fantasma, sinó del seu propi cos—; i han de veure'l finalment menjar un aliment terrenal —el peix a la brasa. Però tot això no és més que la introducció al seu autèntic ensenyament: els deixebles han de comprendre que les declaracions que Jesús va fer durant la seva vida mortal sobre el compliment de tota l'Antiga Aliança (segons la classificació jueva: la Llei, els Profetes i els Salms, s'han complert ara en la seva mort i resurrecció. Aquest esdeveniment, diu Jesús, constitueix la substància de tota l'Escriptura, i aquesta substància, que té el seu centre en el *perdó dels pecats*, ha de ser anunciada en endavant pels testimonis, per l'Església, a *tots els pobles*. Els lectors de l'Antic Testament, si s'atenen als passatges particulars, difícilment descobriran aquesta substància; no obstant i això, tota la dramàtica història d'Israel amb el seu Déu no té altra finalitat i, per tant, tampoc altre sentit que el resumit en el testimoni que Jesús dona aquí de sí mateix. El continu i purament terrenal *descens* d'Israel a l'abisme —a les portes de l'*infern*— i el seu alliberament *de la perdició* per obra i gràcia de Déu és la iniciació a la intel·ligència de la definitiva mort i resurrecció de Jesús pel món sencer. Però primer, Jesús ha d'*obrir l'enteniment* dels seus deixebles perquè puguin comprendre tot això.

Pere ho ha comprès molt bé en la seva predicació en el temple. Per això pot recriminar al poble de forma tan dràstica el seu crim —heu mort l'autor de la vida—, però afegint que el poble i les seves autoritats ho van fer per ignorància. No havien comprès els ensenyaments dels profetes, segons els quals el Messies hauria de sofrir molt; els profetes sofrents i tot el seu destí eren ja potser la millor predicció d'això. Pere no es pregunta si els jueus eren culpables o innocents d'aquesta ignorància; com dirà Pau, «fins avui, cada vegada que llegeixen Moisès, un vel cobreix la seva ment». Un vel que només *es traurà* quan Israel es giri cap al Senyor. Per això Pere exhorta els jueus en aquests termes: «Penediu-vos i convertiu-vos, perquè els vostres pecats siguin esborrats». Les dues coses són correlatives: la misteriosa *ignorància* d'Israel —Pau parlarà de ceguesa, de duresa de cor— i l'exhortació a la conversió. No es parla de la superació d'Israel per mitjà de l'Església, però tampoc d'una doble via de salvació: per a Israel el seu Messies esperat i per a l'Església Jesucrist. No: esperar el Messies i convertir-se.

Jesús diu als seus deixebles a l'evangeli que la seva mort i resurrecció han operat el perdó dels pecats. Aquestes paraules se celebren en la primera carta de Joan com un esdeveniment summament consolador i ple d'esperança per a nosaltres, pecadors. Tot home, quan peca i es converteix, pot tenir part en la gran absolució que es pronuncia sobre el món. Però per això es requereix la conversió, perquè el mentider que es confessa cristià i no compleix els manaments de Déu persisteix en la ignorància precristiana; més encara: viu en la contradicció i no en la veritat.